

DET FREMMEDE BARN

SARAS lejlighed.

Et bord. En dug er lagt hen over bordet, der hænger helt ned til gulvet.

På bordet ligger en mobiltelefon. Telefonen ringer.

SARA kommer ind. Hendes hår er uglet, og hun har en morgenkåbe på.

Hun tager telefonen.

SARA

Det er Sara.

Lytter.

Fordi, det er mit navn.

Lytter.

Mor, Det er meget almindeligt at man siger sit navn når man tager telefonen.

Lytter.

Jeg *har* indkodet dit nummer.

Lytter.

Det har jeg!

Lytter.

Jeg er på vej på arbejde.

Lytter.

I toget.

Lytter.

Mor -

Mor, jeg sidder faktisk i stillekupeen.

Kan vi tale senere?

Lytter.

Knæet?

Lytter.

Det var ikke godt.

Lytter.

Nej.

Lytter.

Ja.

Lytter.

Allo vera?

lytter.

Nej, jeg drikker det ikke.

Lytter.

Det er dyrt.

Lytter.

Jeg kan ikke *bare* bede om lønforhøjelse.

Lytter.

Jeg er glad for det.

Lytter.

Det er et fint arbejde.

Fint.

Lytter.

Mor, jeg vil gerne høre om det, men -

Lytter.

Ja, det er irriterende.

Lytter.

Sådan er far.

Lytter.

Åh nej!

Jeg tror der er noget galt med toget. Det er gået i stå, og nu holder vi helt stille. Jeg må hellere finde ud af hvad der foregår. Jeg ringer til dig senere. Okay, mor?

Lytter.

Farvel.

Lytter.

Jeg ringer senere.

Lytter.

Farvel, Mor.

SARA lægger telefonen på bordet.

SARA

Hej, Mor.

Hvor er det dejligt du ringer.

Ligesom du gjorde i går, og i forgårs, og som du helt sikkert også gør i morgen.

Det er altid en fornøjelse, at høre om dit dårlig knæ, og din skæve ryg, og din tilbagevendende hovedpine, og jeg bliver aldrig træt af dine historier om hvor irriterende og uduelig far er, for det er en vigtig detalje når man skal forstå hvor hård og elendig og helt igennem ulidelig din hverdag er.

Men det er pudsigt hvor fjern du pludselig bliver når jeg begynder at tale om mig.

Men du har jo også presset mig ud af dit underliv, fodret mig og passet mig i så mange år, så nu er det selvfølgelig min tur til at give noget tilbage.

Det har du fortjent!

Du har da fortjent lidt opmærksomhed!

Eller måske tager du hævn for alle de år jeg har taget fra dig?

Ved du hvad?

Jeg læste engang en artikel om den mest brugte drabsmetode blandt kvinder der har slået deres børn ihjel.

Giv de små noget lækkert mad.

Noget de normalt ikke får.

F.eks. Pandekager med chokoladesovs.

Giv dem så et glas saftevand med sovemiddel i, og tænd for gasovnen, og lad dem dø af kulilteforgiftning.

Det var deres foretrukne drabsmetode, men måske har du fundet en ny og effektiv metode.

Du ringer til barnet, igen og igen, og under de mange samtaler, hører du ikke efter eller spørger ind til hvad barnet siger, og du fortæller barnet om de mange trivielle problemer du kæmper med i din ensomme hverdag, og til sidst har du presset barnet så langt ud i vanviddet, at det ikke kan se anden udvej end at sætte en pistol til tindingen og trykke på aftrækkeren,

Men tak fordi du ringede, mor.

Lyden af et barn der græder.

SARA bakker væk fra bordet.

SARA

Hallo?

Barnegråden forsvinder.

SARA nærmer sig bordet, går ned på knæ, løfter dugen og ser ind under
bordet.

SARA

Hej.

Hvordan er du kommet derind?

Lytter.

Du skal ikke være bange.

Jeg gør dig ikke noget.

Jeg bor her.

Jeg hedder Sara.

Hvad hedder du?

Lytter.

Har du ikke et navn?

Lytter.

Har jeg ikke set dig før?

Er du Mariannes datter?

Bor du nedenunder?

Lytter.

Vil du ikke ud derfra?

Lytter.

Tag min hånd.

SARA rækker ind under bordet, men trækker hurtigt hånden til sig, og
bakker væk.

SARA tager telefonen og ringer op.

SARA

Mor?

Lytter.

Der er en pige i min lejlighed.

Lytter.

Jeg er ikke på vej på arbejde.

Lytter.

Jeg løj!

Det er også lige meget.

Der sidder en lille pige under mit bord.

Lytter.

Jeg er ikke fuld.

Lytter.

Der er ikke noget galt med mig!

Der sidder en pige i pyjamas under mit bord.

Lytter.

Ja, pyjamas, og hun har en bamse, og hun har bare tæer, og hun stirrer bare på mig.

Lytter.

Jeg har prøvet at tale med hende, men hun vil ikke svare.

Og jeg prøvede at få hende ud, men hun ...

Hun bed mig.

Lytter.

Nej,

Lytter.

Jeg tror ikke børn kan få hundegalskab.

Lytter.

Hun er bange,

Hun har grædt.

Hendes øjne er helt røde og oppustet

Lytter.

Politiet?

Lytter.

Jeg vil ikke skræmme hende mere end nødvendigt.

Lytter.

Ja.

Lytter.

Ja.

Lytter.

Mor, jeg ringer tilbage.

SARA lægger telefonen på bordet, går ned på knæ og løfter op i dugen.

SARA

Jeg forstår godt du er bange.

SARA hoster.

SARA

Det ville jeg også være, hvis jeg var faret vild.

Hvis du fortæller mig hvor du bor, så kan jeg følge dig hjem til din mor.

Vil du ikke hjem?

Lytter.

Det er ellers en flot bamse du har der.

Jeg var også vild med elefanter, da jeg var lille.

Jeg havde ikke nogen bamse, men jeg havde en stor plakat med to store elefanter der tog mudderbad.

De store øre og den lange snabel.

De er sjove.

SARA hoster.

SARA

Må jeg prøve at holde den?

Lytter.

Ved du hvad?

Jeg ringer til politiet.

Det er nogle flinke og rare mennesker som kan hjælpe dig med at komme hjem.

Okay?

SARA rejser sig op, og skal til at tage telefonen, men så bliver dugen løftet og bamsen bliver kastet ud på gulvet.

SARA samler elefanten op.

SARA

Er den til mig?

SARA hoster og vakler på benene.

SARA

Hvis du kommer ud, så kan vi lege med den?

SARA kan ikke stå på benene og hun falder sammen på gulvet.

SARA

Jeg kan ikke ...

Har du ...

Hvad har du gjort ved mig?

Er du syg?

SARA prøver at rejse sig op, men hun kan ikke bevæge sine ben, og falder sammen på gulvet igen.

Barnet griner.

SARA

Hvorfor griner du?

Det er ikke sjovt.

Jeg kan ikke mærke min ben.

Barnet griner.

SARA

Du bliver nødt til at hjælpe mig.

Du skal bare komme ud og give mig telefonen.

Kan du gøre det?

Barnet griner.

SARA trækker sig hen over gulvet mod bordet.

Imens fortsætter barnet med at grine.

SARA kommer hen til bordet, og rækker op efter telefonen, men kan ikke nå den.

SARA

Hold kæft!

Barnelatteren forsvinder.

SARA løfter op i dugen og ser ind under bordet.

SARA

Undskyld, jeg -

Hvad ...

Dit ansigt?

Lytter.

Hvad er du?

Lytter.

Sig noget!

SARA slipper dugen og lægger hovedet ned på gulvet.

SARA

Måske er jeg blevet sindssyg,

Måske er du slet ikke virkelig.

Måske har jeg en svulst i hjernen, der får mig til at se syner, og nu er svulsten blevet så stor, at den også lammer mit nervecenter.

Mobiletelefonen ringer.

SARA rækker op efter den, prøver at nå den, men forgæves.

Telefonen stopper med at ringe.

SARA

Hej, mor.

Hvor er det dejligt du ringer.

Hvad siger du?

Hvad der er galt?

Verden er som den altid har været, og jeg har hoved, arme og to ben, men alligevel er alt skævt, farveløst, smagløst og for hver dag der går bliver virkeligheden mere fjern, og jeg snubler over mine ben, og jeg glemmer at se mig for, så jeg er ved at blive kørt ned, og jeg taber glasset ud af hånden på restauranterne, og jeg glemmer at vaske mig, rede mig, og jeg lugter.

Og jeg kan ikke grine.

Eller huske...

Og så ligger jeg i sengen igen.

Indtil kroppen gør ondt.

Alt er galt.

Alt har været galt fra starten af ...

Jeg ville have fortalt dig det for lang tid siden, men vi kan ikke tale sammen.

Jeg ved godt det ikke er din skyld, men ...

Men tak fordi du ringede, mor.

Barnet griner.

SARA løfter dugen op og ser ind under bordet.

SARA

Hvad vil du?

Lytter.

Okay.

Men du må ikke bide mig.

SARA rækker hånden ind under bordet.

SARA bliver langsomt trukket ind under bordet, og forsvinder til sidst helt ind under dugen.

Mobiltelefonen ringer igen.

Ringer.

Ringer.

SLUT